

Achterhaald verleden

door Dick van Zijderveld

Ik kwam er niet goed achter wat Brechtje van mij vond. Soms was ze heel warm en lief, zelfs uitdagend, maar het volgend moment gedroeg ze zich alsof ik een vage kennis was, meed ze elk fysiek contact.

Er waren wel meer dingen van Brechtje die ik niet begreep. Aanvankelijk had ik gedacht dat zij een geestdriftig verzamelaar van antiek was. Ze woonde in een huis vol antiek, met een prachtige verzameling oude boeken, maar ze sprak er nooit over. Ik kende verzamelaars die als je eenmaal over hun liefhebberij begon, niet meer ophielden met praten. Voor hen vormde het een avondvullend gespreksonderwerp. Enkele keren vroeg ik Brechtje iets over een boek, of het een eerste druk was, bij welke gelegenheid het was uitgegeven of iets dergelijks. Zij wist me vaak geen antwoord te geven, of antwoordde bijna ontwijkend, ze wist het even niet precies. Als ze dan weinig overtuigd naar de boekenkast liep om het betreffende boek te zoeken, was ik meestal degene die het vond. Ik vermoedde dat ze deze verzameling had gekregen of had geërfd, en haar maar had laten staan. Nog steeds had ik het gevoel dat het huis niet bij haar hoorde.

Brechtje vond daartegenover dat mijn huis perfect bij mij paste. Het stoorde haar niet dat er een allegaartje van meubels, dat – hoewel naar mijn idee niet zonder smaak gecombineerd – in mijn vertrekken stond. „Typisch het huis van een manlijke bibliofiel”, kenschetste zij de geordende chaos van boeken en papieren die in mijn huis heerste. Ik kwam er niet goed achter of dit waardierend of afkeurend bedoeld was. In elk geval streelde het me dat Brechtje zich in mijn huis aardig op haar gemak leek te voelen.

Dick van Zijderveld, *Achterhaald verleden*. Almelo, Schrijverspunt Clusteruitgeverij, 2014. ISBN: 9789462660618. Uit hoofdstuk 7.